

1

“อีแก้วนะหนูพิม” พิมทิกามองแก้วไวน์ที่ถูกยื่นมาตรงหน้า พลังถอนหายใจออกมาด้วยความอึดอัด ก่อนหญิงสาวจะปฏิเสธออกไป เพราะรู้สึกมีนัยยะจนมองทุกอย่างลึบไปหมด

“พอแล้วค่ะ พิมดื่มต่อไม่ไหวแล้วจริงๆ” พิมทิกาปฏิเสธ แม้เคยดื่มมาบ้าง แต่นั่นก็แค่ดื่มพอเป็นพิธี ไม่ใช่ดื่มช้อตต่อช้อตแบบนี้

“น้องพิมดื่มไปแค่นี้ก็แก้วเองไม่ใช่เธออะ ดื่มอีกนิดเถอะค่ะ ไม่งั้นเสียเสียใจแย่เลย” พิมทิกาหันไปมองคนพูด แสงระวีเป็นนางแบบรุ่นพี่ เคยเจอกันตามงานเดินแบบไม่กี่ครั้ง ทว่าจู่ๆ แสงระวีก็โทรศัพท์มาหา ชวนเธอออกมารับประทานอาหาร พิมทิกาตอบตกลงด้วยความเกรงใจ พอถึงวันนัดแสงระวีก็ขับรถมารับเธอถึงที่บ้าน เมื่อไปถึงร้าน แสงระวีก็แนะนำให้เธอรู้จักกับเสี่ยสุรพล บอกว่าเขาคือผู้ใหญ่ที่แสงระวีเคารพนับถือ หลังจากรับประทานอาหารกันเสร็จเรียบร้อย เสี่ยสุรพลก็พาเธอกับแสงระวีมาดื่มกันต่อ

ที่ไนต์คลับแห่งหนึ่ง คอยคะยั้นคะยอให้เธอดื่มไวน์ ถ้ารู้วามมาแล้ว ต้องเจอกับเหตุการณ์ชวนอึดอัดแบบนี้ เธอคงปฏิเสธไม่มาตั้งแต่ที่แรก

“ไม่ต้องไปบังคับหนูพิมหรือหนูแสง หนูพิมคงเห็นเราเป็นคนอื่น เลยไม่กล้าสนุกด้วยแบบนี้” เสี่ยสุรพลหันมาพูดกับแสงระวี

“น้องพิมเห็นพี่เป็นคนอื่นหรือคะ พี่คิดว่าเราสนิทสนมกันเสียอีก ที่แท้พี่ก็คิดไปเองคนเดียว น่าน้อยใจจัง” แสงระวีทำเสียงเศร้า สีหน้าแสดงความน้อยใจ พิมทิกาทำหน้าไม่ถูกเมื่ออีกฝ่ายอ้างว่าสนิทสนมกับเธอ เอาจริงๆ เธอกับแสงระวีเป็นแค่รุ่นพี่รุ่นน้องที่เจอกันตามงานเดินแบบหรือถ่ายแบบด้วยกันเป็นบางครั้ง จะเรียกว่าสนิทสนมกันก็คงไม่ถูกนัก แต่กระนั้นหญิงสาวก็ไม่คิดจะค้าน ได้แต่ปฏิเสธออกไป

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะพี่แสง” พิมทิกาทอนหายใจ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า “ก็ได้ค่ะ แต่ขอแก้วนี้เป็นแก้วสุดท้ายนะคะ” พิมทิกาท่อรอง ถ้าขึ้นดื่มอีกต่อไป เธอคิดว่าตัวเองคงเมาจนหาทางกลับบ้านไม่ถูกแน่ๆ

“ถ้ามันเป็นการผินใจน้องพิมมากเกินไป น้องพิมไม่ต้องดื่มก็ได้ค่ะ”

“เอามาเถอะคะ พิมจะดื่ม” พิมทิกาทอบอก พลายยื่นมือไปรับแก้วไวน์มาดื่มเพื่อตัดปัญหา โดยไม่ทันสังเกตเห็นสายตาของแสงระวีกับเสี่ยสุรพลที่ต่างสบตากันอย่างมีความหมาย เมื่อจัดการเครื่องดื่มในมือเรียบร้อยแล้ว พิมทิกาก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ

“พิมขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ”

“ให้พี่ไปเป็นเพื่อนไหมคะ” แสงระวีเสนอตัว

“ไม่เป็นไรคะ พิมไปเองได้” พิมทิกาทปฏิเสธ ที่นี้เป็นคลับชั้นสูง แบ่งโซนลูกค้าอย่างชัดเจน ตรงที่พวกเธอนั่งก็เป็นโซนของ

ลูกค้าวิไอพี ซึ่งแยกห่างจากโซนอื่นๆ แถมยังมีพนักงานคอย
ตรวจตราดูแลอยู่ตลอดเวลา ถือว่าปลอดภัยในระดับหนึ่ง

“นี่ก็...ระวังตัวด้วยนะคะ” แสงระวีเอ่ยด้วยท่าที่เป็นห่วง
เป็นใย พิมทิกายิ้มรับ ก่อนจะเดินออกไป

“น้องพิมคงถูกใจเสียมากสินะคะ มองไม่ว่างตาเลย”

คล้ายหลังพิมทิกายิ้ม แสงระวีก็หันไปเอ่ยกับคนที่นั่งตรงข้าม
ใบหน้าของหญิงสาวเต็มไปด้วยรอยยิ้มเมื่อเห็นเสียสุรพลมองตาม
ร่างของพิมทิกาย่างจนลับตา ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอีกฝ่ายพึงพอใจ
กับพิมทิกามากแค่ไหน

“ที่สุดเลย”

“ได้ยินแบบนี้แสงก็ดีใจ ว่าแต่คงไม่มีปัญหามาถึงแสงหรือ
นะคะ”

“ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นเสียรับผิดชอบเอง ขอบใจหนูแสงมาก
ที่พาหนูพิมมาหาเสีย”

“แสงต่างหากล่ะคะที่ต้องกราบขอบคุณที่เสียลดเงินต้นให้
แถมยังไม่เอาดอกเบี้ยอีก แต่ว่า ไวน์แก้วนั้นเสียคงไม่ได้ใส่ยา
ลงไปเยอะหรือไม่ใช่ไหมคะ” ประโยคหลังเอ่ยถามด้วยความกังวล

“ไม่หรือก ยานั้นเสียเพิ่งได้มา เป็นยาตัวใหม่ คนอื่นหรือ
แม่แต่หนูพิมจะเข้าใจแล้วว่าตัวเองเมา ถ้าคืนนี้หนูพิมทำให้เสีย
มีความสุข หนี้ทั้งหมด เสียยกให้หนูแสงก็ยังได้” แสงระวียิ้มออกมา
เมื่อได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวรีบขยับตัวไปนั่งข้างๆ เสียสุรพล

“แสงกราบขอบพระคุณเสียมากๆ เลยนะคะ แคล่ลดดอกเบี้ย
ให้ก็ดีใจมากแล้ว” แสงระวีก็มกราบลงบนอกของเสียสุรพลด้วย
ความดีใจ ไม่เสียแรงที่หลอกล่อพิมทิกาย่างออกมา

“เล็กน้อยนำหนูแสง เทียบกับความสุขที่หนูพิมทำให้เสีย
มันคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม” เสียสุรพลบอก พร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ

“แสงรับรองว่าคุ้มค่าแน่นอนค่ะ ยังไงเสียก็อย่าทำอะไรรุนแรง
นักนะคะ ที่สำคัญอย่าให้เดือดร้อนมาถึงแสง” แสงระวีบอกกับ
เสี่ยสุรพล เธออุตสำหรับวางแผนหลอกล่อให้พิมทิภาออกมา หาก
แผนการล้มเหลวเธอก็จะช่วยไปด้วย แสงระวีไม่อยากจะทำเช่นนี้
แต่เพราะหนี้สินที่เพิ่มพูนไม่ลดลงทำให้เธอจำเป็นต้องทำ

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า เสียมีวิธีจัดการ รับรองหนูพิมไม่กล้า
เอาเรื่องเสียกับหนูแสงแน่นอน”

“ได้ยินอย่างนี้แสงก็เบาใจ” แสงระวีลอบกลืนน้ำลายเมื่อ
ได้สบตากับอีกฝ่าย พอจะรู้มาบ้างว่าเสี่ยสุรพลมีวิธีจัดการผู้หญิง
ที่ตัวเองหลอกล่อให้สงบปากสงบคำได้ด้วยวิธีไหน ไม่มีใคร
อยากเห็นตัวเองลงในเว็บลับเฉพาะนั้นหรอก เสี่ยสุรพลกับแสงระวี
ต่างยิ้มให้กัน สีหน้าของเสี่ยสุรพลเต็มไปด้วยความที่นกระหาย
รอเวลาที่จะจัดการเหยื่ออย่างพิมทิภาอย่างใจเย็น

“**ทำ**ไม่ไปเข้าห้องน้ำนานจังคะ พี่กำลังจะออกไปตามอยู่
พอดี” แสงระวีเอ่ยถาม เมื่อเห็นพิมทิภาเดินเข้ามา

“พิมรู้สึกมันหัวจ้งเลยคะพี่แสง เรากลับกันเลยไหมคะ”
พิมทิภายอมเสียมารยาท อាកารมีนศิระษะที่เกิดขึ้นทำให้หญิงสาว
คิดว่าตัวเองคงถูกแอลกอฮอล์เล่นงานเข้าไปแล้ว จึงขอตัวไปเข้า
ห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา แต่อาการมันก็ไม่ดีขึ้น เมื่อเห็นท่าทาง
ไม่สู้ดีของพิมทิภา แสงระวีก็ยิ้มออกมา

“กลับก็กลับ เสียคะ แสงว่าเรากลับกันดีกว่า น้องพิมดูจะ
ไม่ไหวแล้ว”

“โอเค หนูแสงพาหนูพิมไปที่รถก่อนแล้วกัน เสียเคลียร์บิล
เสร็จแล้วจะตามไป” เมื่อได้รับสัญญาณที่แสงระวีส่งมาให้ เสี่ยสุรพล
ก็หันไปสั่งลูกน้องให้จัดการค่าอาหารและเครื่องดื่ม แล้วเดินตาม

แสงระวีที่ประคองพิมทิภาออกไปก่อนหน้านั้น

เมื่อพากันเดินออกมาหน้าผ้า เสียงโทรศัพท์ของแสงระวีก็ดังขึ้น หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋า เมื่อเห็นชื่อของคนโทร.เข้ามาก็กดรับสาย ก่อนสบถเสียงดังออกมา

“อะไรระ! ให้ตายสิ รู้แล้ว จะไปเดี๋ยวนี้แหละ”

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะพี่แสง” พิมทิภาเอ่ยถามเสียงแผ่ว หลังแสงระวีเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าตัวเองเรียบร้อยแล้ว

“นั่นสิ มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า” เสี่ยสุรพลถามขึ้นบ้าง

“แฟนแสงนะสิคะเสีย ไปกินเหล้ากับเพื่อน เมมาอาละวาด มีเรื่องชกต่อยกับลูกค้าคนอื่น ตอนนั้นถูกจับไปที่สถานีตำรวจแล้วค่ะ” แสงระวีบอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“แบบนี้ก็แยสิ”

“แย่มาก ๆ เลยค่ะเสีย นี่แสงก็เตือนหลายครั้งหลายหนแล้วนะคะ ว่าอย่าดื่มเยอะ เมที่ไหนเป็นแบบนี้ทุกที” แสงระวีทำที่เหน้อยหน้าย พลางเอ่ยถามเสี่ยสุรพลเพื่อขอคำปรึกษา สีหน้าเต็มไปด้วยความว้าวุ่น

“แสงจะทำไมยังไงดีคะ เสียว่าแสงไปส่งน้องพิมก่อนดีไหม แล้วค่อยไปประกันตัวแฟนที่โรงพัก แต่ถ้าไม่รีบไปประกันตัวเขาออกมา แฟนแสงต้องโทษแสงแน่ ๆ”

“พี่แสงไปหาแฟนเถอะค่ะ เตี่ยพิมเรียกแท็กซี่กลับบ้านเองได้” สีหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวลของแสงระวีทำให้พิมทิภาตัดสินใจเสียงเรียกแท็กซี่กลับบ้านด้วยตัวเอง แม้จะรู้สึกมีน้ตึรชะและภายในกายร้อนรุ่มแปลก ๆ แต่ถ้าจะให้แสงระวีไปส่งเธอแล้ว ย้อนกลับไปหาแฟนที่สถานีตำรวจ เธอคิดว่าเป็นการสร้างภาระให้กับแสงระวีมากจนเกินไป

“ได้ยังไงคะ ยังไงพี่ก็ไม่ยอมให้ส่งพิมนั่งแท็กซี่กลับไป

คนเดียวเด็ดขาด สมัยนี้ไว้ใจใครได้ที่ไหน” แสงระวีหันมาดูใส่อย่างไม่เห็นด้วย หากปล่อยให้พิมทิกากลับเอง แผนที่อยู่ตล่ำหาวังไว้ก็เสียหายพอดีนะสิ

“พิมโทร.ให้พี่เจสซีมารับก็ได้แหละคะ” พิมทิกาเอ่ยถึงผู้จัดการส่วนตัวและเป็นคนผลักดันให้เธอทำงานด้านนี้ และคงจะดีกว่าหากขวัญลิลลี่ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธออยู่ที่บ้าน ทว่าตอนนั้นขวัญลิลลี่เดินทางไปเยี่ยมลุงกับป้าที่ต่างจังหวัด

“ป้านี้พี่เจสซีคงกลับไปแล้วมั้งคะ อย่าโทร.ไปรบกวนเลยคะ”
“แต่ว่า...”

“เอาอย่างนี้ดีไหม เดี่ยวเสียไปส่งหนูพิมให้เอง หนูแสงไปหาแฟนจะได้ไม่ต้องห่วงหนูพิมไง” ขณะที่พิมทิกาสองจิตสองใจ เสียสุรพลก็เอ่ยอาสา แสงระวีพยักหน้าอย่างเห็นดีด้วย

“ดีค่ะเสีย ขอบคุณเสียมากนะคะ แสงฝากน้องพิมด้วยนะคะ ถ้าให้แสงขับรถไปกลับคงเสียเวลาน่าดู”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่แสง พิมไม่เอายากรบกวน พิมกลับเองได้ไม่ต้องห่วง” พิมทิกาบปฏิเสธออกไปในทันที

“ไม่เป็นไรหนูพิม เสียเต็มใจ”

“น้องพิมอย่าปฏิเสธเลยนะคะ ให้เสียไปส่งนะดีแล้ว พี่จะได้สบายใจว่าน้องพิมปลอดภัย ชินให้น้องพิมนั่งแท็กซี่กลับบ้านคนเดียว พี่ก็ต้องห่วงหน้าพะวงหลังอีก ให้เสียไปส่งเถอะนะคะ เชื้อพี่” แสงระวีพูดโหม่นนำ ระหว่างนั้นก็สังเกตเห็นอาการของพิมทิกาก็ไปด้วย

“ก็ได้ค่ะ” พิมทิกาเอ่ยอย่างไม่มีทางเลือก

“ดีมากค่ะ น้องพิมไม่ต้องห่วงนะคะ เสียส่งน้องพิมถึงบ้านแน่ๆ” แสงระวีบอกกับหญิงสาว ก่อนจับพิมทิกายัดเข้าไปในรถของเสียสุรพลที่มารอรับ

“แสงขอให้เลี้ยมีความสุขมากๆ นะคะ แล้วอย่าลืมเรื่องที่เรา
คุยกันไว้ละ” แสงระวีหันไปพูดกับเลี้ยสุรพล

“แน่นอน เลี้ยไม่ลืม” เลี้ยสุรพลตอบ

“งั้นแสงก็ขอให้เลี้ยโชคดีนะคะ”

“ขอบใจ” เลี้ยสุรพลตอบกลับเพียงสั้น ๆ ก่อนจะสอดตัว
ขึ้นไปนั่งบนรถ

‘ขอโทษนะน้องพิม พี่ไม่มีทางเลือกจริงๆ’ แสงระวีเอ่ยขอโทษ
พิมทิภาอยู่ในใจ เธอไม่อยากจะทำอย่างนี้ หากไม่ใช่เพราะแฟน
ของเธอไปติดหนี้การพนัน แม้จะนำเงินเก็บของตัวเองส่วนหนึ่ง
ไปใช้หนี้ให้ แต่มันก็ไม่เพียงพอ แสงระวีจึงจำต้องบากหน้าไปกู้เงิน
จากเลี้ยสุรพลมา เมื่อถึงเวลาก็ไม่มีเงินไปใช้คืน เพราะแฟนเอาเงิน
ทั้งหมดที่มีไปเล่นพนันจนหมด งานถ่ายแบบก็เริ่มน้อยลง เลี้ยสุรพล
จึงยื่นข้อเสนอให้แสงระวีหาผู้หญิงมาให้และโซคร้ายจึงตกไป
ที่พิมทิภา ด้วยอิทธิพลที่เลี้ยสุรพลมีอยู่ในกำมือทำให้แสงระวี
ไม่มีทางเลือกมากนัก นอกจากทำตามความต้องการของอีกฝ่าย
หาไม่แล้วเลี้ยสุรพลอาจส่งคนมาทำร้ายแสงระวีกับแฟน เหมือนกับ
ที่ส่งลูกน้องไปทำร้ายลูกหนี้รายอื่นๆ แสงระวีไม่อยากจะตกอยู่
ในสถานการณ์เช่นนั้น แสงระวีขับรถออกจากตรงนั้น ไม่คิดจะ
หันกลับไปมองว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง แสงระวีรู้แล้วว่า ต้องเอาชีวิต
ของตัวเองให้รอดก็เท่านั้น

“ปวดหัวมากเธอจะหนูพิม” เลี้ยสุรพลเอ่ยถามหญิงสาว
แววตาของชายแก่เต็มไปด้วยความหื่นกระหาย ยามจ้องมอง
หญิงสาว ใบหน้าของพิมทิภาแดงช้ำ เหงื่อเม็ดเล็กๆ เริ่มผุดพราย
ขึ้นตามขมับ และปลายจมูกโด่งขึ้น ยาก็เขาแอบใส่ในเครื่องเต็มของ
หญิงสาวกำลังทำหน้าที่ของมันอย่างดีเยี่ยม ยาดัวนี้เป็นยาชนิดพิเศษ

จะค่อยๆ ออกฤทธิ์ คนรับยาตัวนี้เข้าไปจะเข้าใจว่าตัวเองอยู่ในอาการมึนเมา และเมื่อยาออกฤทธิ์อย่างเต็มที่ แมวเชื่องๆ ก็จะถูกกลายเป็นแมวขี้หวาดขี้กลัวตัวเอง

“พื้มไม่เป็นไรค่ะ” พื้มทักถามตอบพลางขยับตัวออกห่างด้วยความอึดอัด ทำไมเธอถึงรู้สึกร้อนวูบวาบไปหมดทั้งตัวแบบนี้

“เหงื่อออกเยอะเลย เต็มเสื้อเช็ดหน้าให้นะ” ว่าแล้วก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ดึงผ้าเช็ดหน้าออกมา ตั้งใจจะซับหน้าให้กับหญิงสาว พื้มทักขาขยับตัวหนี อาการร้อนวูบแปลกๆ ที่เกิดขึ้นทำให้เธอรู้สึกปวดร้าวไปทั้งตัว ใจกลางร่างเต้นเร่าอย่างที่ไม่เคยเป็น

เธอเป็นอะไร ทำไมถึงรู้สึกแบบนี้ขึ้นมาได้

“อย่า! ไม่ต้อง”

“อย่าติดอกกับเสื้อสิจ๊ะหนูพื้ม ดูท่าว่าหนูพื้มจะไม่ไหวแล้ว ให้เสื้อดูแลหนูพื้มเถอะนะ เสื้อรับรองว่าจะดูแลหนูทั้งคืน” เสื้อสุรพลไม่สนใจเสียงเอ่ยห้ามของหญิงสาว ร่างท้วมของชายวัยห้าสิบหกปี ขยับเข้าไปใกล้ๆ จ้องมองใบหน้าแดงก่ำของเหยื่อสาวอย่างเห็นกระหาย ท่าทาง คำพูด และแววตาของเสื้อสุรพล ทำให้พื้มทักขา รู้สึกตกใจจนเอ่ยถามเสียงสั่น

“หมายความว่ายังไง พวกคุณทำอะไรฉัน”

“ก็หมายความว่าคืนนี้ หนูพื้มคนสวยจะต้องเป็นของเสื้อยังงัยละจ๊ะ” ว่าแล้วก็ดึงร่างของหญิงสาวเข้าไปกอด พื้มทักขากรี๊ดร้องใช้เรียวยแรงที่มีอยู่น้อยนิดขัดขึ้นด้วยความตกใจ

“อย่างนะ ปล่อยจั้นนะ”

“เอาเลย ดึ้นเยอะๆ เลยจ๊ะ ยาจจะได้ออกฤทธิ์ไวๆ เราจะได้มีความสุขกันเร็วขึ้น” เสื้อสุรพลเอ่ยขึ้น พลางหัวเราะอย่างสะใจชอบนักละที่เหยื่อรู้สึกตัวแบบนี้ มันทำให้เขาอีกึกอีกเขิม อยากเอาชนะ

“ยะ...ยอะไร”

“ก็ยาที่จะทำให้เสียกับหนูพิมมีความสุขด้วยกันยังไงละ มามะ เรามาหาความสุขกันในรถก่อนดีกว่า เสียไม่ไหวแล้ว อยากรู้ได้ หนูพิมใจจะขาดอยู่แล้ว เตี้ยเสียจะพาไปต่อที่โรงแรมนะจ๊ะ หรือ หนูพิมอยากไปที่ไหน เสียตามใจทุกอย่างเลย” แม่คุณเอ๊ย หน้า ก็สวย หนูนก็ดี แถมเนื้อตัวยังหอมกรุ่นกระตุ้นความต้องการจน อยากรจัดการเสียตรงนี้ เสียสุรพลแลบลิ้นเลียริมฝีปาก กลืนน้ำลาย ลงคอ จ้องหญิงสาวอย่างที่นกระหาย พิมทิกากตากับคำพูดของ เสียสุรพล แสงระวีจะรู้หรือไม่ว่าคนที่ตัวเองนับถือกลายเป็น เป็นปีศาจไปแล้ว หญิงสาวใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายออกแรงผลักร่าง ของเสียสุรพลจนหงายหลัง และอาศัยจังหวะนั้นเปิดประตูรถแล้ว วิ่งหนีออกมา

“ไอ้พวกโง่ คนขึ้นมานรถแล้วทำไมไม่ขับออกไปวะ ไปจับตัว มาให้กูเดี๋ยวนี้เลย” เสียสุรพลสบถอย่างหัวเสีย ไม่คิดเลยว่าเหยื่อ ที่แสงระวีหามาให้จะจัดการยากเย็น หรือยาที่ใช้ในวินจะน้อย จนเกินไป ร่างท่วมขยับตัวลงจากรถ ตามลูกสมุนของตัวเองไป ด้วยความโกรธจัด

พิมทิกาวิ่งหนีออกมาจนถึงหน้าถนน ความทรمانที่เกิดขึ้น ทำให้เกือบจะล้มลงอยู่หลายครั้ง ขณะที่กำลังรวบรวมสติเพื่อ หาทางรอด จู่ๆ ก็ถูกกระซอกแขนอย่างรุนแรง พิมทิกากิริตร้อง ด้วยความตกใจ เมื่อถูกลูกน้องของเสียสุรพลจับตัวเอาไว้ หญิงสาว พยายามดิ้นหนี แต่กลับถูกลูกน้องของเสียสุรพลใช้กำปั้นชกเข้า ที่หน้าท้อง ร่างบางทรุดตัวลงกับพื้นด้วยความจุกและเจ็บ

“ถ้าไม่คิดหนี หนูพิมคงไม่ต้องเจ็บตัวแบบนี้หรอก เอาตัว ไปที่รถ”

พิมทิกากพยายามดิ้นรนขดขิ้นร้องไห้ออกมาอย่างคนสิ้นหวัง

หญิงสาวได้แต่ภาวนาให้ใครสักคนผ่านมาช่วย

รถยนต์สมรรถนะเยี่ยมแล่นมาตามท้องถนนในช่วงกลางดึก มุ่งหน้าไปยังบ้านพักส่วนตัว คนขับนั้นคือชายมาดเข้มผู้มีดวงตาสีเขียวมรกต ส่วนคนที่นั่งด้านข้างคือเจ้านายหนุ่มของเขา ไคเซอร์ อิทิปัล แม็คโคไน์ เจ้าของบริษัทผลิตรถยนต์ชั้นนำของสหรัฐอเมริกา อย่าง แม็คโคไน์มอเตอร์อินดรัสทรี จำกัด ด้วยการบริหารงานที่ชาญฉลาดบวกกับวิสัยทัศน์กว้างไกล ทำให้รถยนต์ที่ผลิตโดย แม็คโคไน์กรู๊ปเป็นที่ชื่นชอบของลูกค้า เพราะตอบโจทย์การใช้งานได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้อัตราการสั่งซื้อเพิ่มขึ้นในทุกๆ ปี แม้จะมีระบบการบริหารงานและสวัสดิการดีแค่ไหน แต่ก็ยังมีคนบางจำพวก คิดหาผลประโยชน์เข้ากระเป๋าตัวเอง โดยไม่เกรงกลัวต่อความผิด ไคเซอร์ได้รับรายงานเกี่ยวกับการทุจริตในการสั่งซื้อชิ้นส่วนประกอบรถยนต์ ชายหนุ่มจึงเดินทางมาที่ประเทศไทยซึ่งเป็นหนึ่งในสาขาของแม็คโคไน์กรู๊ป เพื่อตรวจสอบหาความจริง และจับตัวคนทำผิดได้ในที่สุด

“เจ้านายจะให้ใครขึ้นมาทำตำแหน่งนี้แทนคุณภู่ซงค์ครับ” ปีเตอร์เอ่ยถามเจ้านายหนุ่ม หลังจากที่เขากับไคเซอร์ช่วยกันตรวจสอบ จนได้รู้ว่าคนที่ทุจริตในการสั่งซื้อชิ้นส่วนประกอบรถยนต์ นั้นก็คือภู่ซงค์ ซึ่งเป็นผู้จัดการโรงผลิตรถยนต์ของแม็คโคไน์กรู๊ป ประจำประเทศไทย ร่วมมือกับผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ ปลอมแปลงเอกสารในการสั่งซื้ออุปกรณ์ ไคเซอร์ตัดสินใจไล่ภู่ซงค์กับผู้จัดการคนนั้นออก พร้อมกับดำเนินคดีตามกฎหมาย

“นายคิดว่าใครควรทำตำแหน่งนี้”

“คุณหัวหน้าก็ดูไม่เลวนะครับ”

“ใช่ ไม่เลวเลยทีเดียว” ไคเซอร์พยักหน้าเห็นด้วยกับปีเตอร์

วัฒนาคือผู้ช่วยฝ่ายจัดซื้อที่เห็นความผิดปกติบางอย่างในเอกสาร การสั่งซื้อ จึงนำเรื่องนั้นทั้งหมดแจ้งกับเขาจนนำไปสู่การทบทวนเอาผิดกับอดีตผู้จัดการโรงงานอย่างรุกซัค ปีเตอร์ยิ้มเล็กน้อย เมื่อผู้เป็นนายเห็นด้วยกับตัวเอง

“พรุ่งนี้ผมจะแจ้งให้ทุกฝ่ายทราบนะครับ ว่าแต่ เสร็จงานนี้แล้ว เจ้านายจะไปหาคุณลูเฟียซที่ไร่หรือเปล่าครับ” ปกติหลังจากดูงานเสร็จสิ้นแล้วเจ้านายของเขาจะเดินทางไปหาเพื่อนสนิททุกครั้งชวนกันไปเที่ยว พักผ่อน ปลอดภัยอารมณ์ตามประสาหนุ่มโสด

“คงไม่ ช่วงนี้หมอนั้นน่าจะยุ่ง อีกอย่างฉันคิดว่าจะเปิดตัวรถยนต์รุ่นใหม่ของเรา” ไคเซอร์ปฏิเสธพลางนึกไปถึงเพื่อนสนิทอย่างลูเฟียซ สงคราม มหันตชาติ เจ้าของไร่อ้อยและโรงงานผลิตน้ำตาลรายใหญ่ของไทย เรื่องยุ่งที่เขาเอ่ยถึงก็ไม่เกี่ยวกับงานของเพื่อนรักแต่อย่างใด แต่น่าจะเป็นผู้หญิงที่หมอนั้นจับตัวมาเป็นชเลยต่างหาก ไม่คิดเลยว่าหมอนั้นจะทำตัวเถื่อนเช่นนั้น ไคเซอร์ยิ้มออกมาเล็กน้อย นึกไปถึงตอนที่โทรศัพท์ไปหาและเอ่ยถามเรื่องของหญิงสาวคนนั้น หมอนั้นก็แสดงความเกรี้ยวกราดใส่เขาอย่างลึมตัว

“จะว่าไปแล้ว เจ้านายกับคุณเฟียซ สมกับเป็นเพื่อนรักกันจริงๆ นะครับ”

“ยังไง”

“ก็ยังไม่แต่งงานด้วยกันทั้งคู่ ทั้งๆ ที่อายุอานามก็ขนาดนี้กันแล้ว” ปีเตอร์หยอกเย้าผู้เป็นเจ้านาย ไคเซอร์ในวัยสามสิบห้าปี มีดีทั้งความหล่อและความสามารถ ด้านฐานะก็เพียบพร้อมเหมาะแก่การสร้างครอบครัวเป็นที่สุด

“อย่าลืมนะว่าแกก็อายุไล่เลี่ยกับฉัน” คนเป็นเจ้านายย้อนกลับพูดอย่างกับว่าเขาแก่แล้วอย่างนั้นแหละ

“แหม...ผมไม่ว่างหาหรอกครับ แค่ดูแลเจ้านายก็หมดเวลา

หาแล้ว”

“แกจะบอกว่า ฉันใช้งานแกหนัก จนแกไม่มีเวลาไปหาเมีย
นั่นสิ” ดวงสีน้ำตาลเข้มเหลือบมองลูกน้องคนสนิทด้วยความหมั่นไส้

“อย่างกล่าวหากันแบบนี้สิครับเจ้านาย ผมหมายความว่า
เจ้านายน่าจะหาผู้หญิงสักคนมาดูแลได้แล้ว”

“ซีเกียจจะดูแลฉัน บอกกันดีๆ ก็ได้”

“ไม่หอรอกครับ ต่อให้ผมมีครอบครัว ผมก็ต้องดูแลเจ้านาย
เหมือนเดิม”

“ฉันไม่คิดจะให้แกมาเป็นคนคอยดูแลฉันตลอดไปหอรอกนะ
ปีเตอร์ แกต้องออกไปใช้ชีวิต มีอนาคตของตัวเอง”

“ไม่ทันไรเจ้านายก็คิดจะปลดเกษียณผมซะแล้ว ว่าแต่ที่คงๆ
อยู่นี้เลย ไม่มีสักคนที่ใช่เลยหอรอกครับ ตั้งแต่เลิกกับคุณเองเจลิน่า
เจ้านายก็ไม่เคยดวงใจใครสักคน” ปีเตอร์เอ่ยถึงคนรักเก่าของโคเซอร์
ตอนนี้เองเจลิน่าแต่งงานไปแล้ว เหลือเจ้านายเขาที่แหละที่ครองตัว
เป็นโสด สนุกกับกิจกรรมรื่นเริงแบบที่ไม่ผูกมัดใคร

“เรื่องนั้นแกไม่ต้องห่วง เจอคนที่ใช่เมื่อไร ฉันจับไม่ปล่อยแน่”

“ผมอยาการู้จัง ระหว่างเจ้านายกับคุณเฟียซ ใครจะสละโสด
ก่อนกัน”

“หมอนั้นอาจจะเสียก่อนฉันก็ได้ ใครจะรู้”

“คนที่ไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหนอย่างคุณเฟียซนี่นะครับ
อยากรู้แล้วสิ ผู้หญิงที่ทำให้คุณเฟียซสนใจได้จะเป็นแบบไหนกัน”
ปีเตอร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ไม่อยากเชื่อว่าจะมีคนที่เขาแต่ทำงาน
ในไร่ ไม่เคยให้ความสำคัญกับเพศตรงข้ามมากไปกว่างานในไร่ของ
ตัวเองอย่างลูเฟียซ จะหันมาให้ความสนใจกับผู้หญิงได้

“น้อยไปนะสิ ว่ามันไม่สนใจผู้หญิง” โคเซอร์บิตปากอย่าง
หยันๆ หมอนั้นมันเป็นเสื้อคลุม ไม่ชอบทำอะไรประเจิดประเจ้อ

ชอบกินเงี้ยวๆ เว้นแต่เชลยสาวที่จับตัวมานั้นแหละที่มันทำออกหน้าออกตา

“ก็ไม่ได้มีเยอะเหมือนเจ้านายนี่ครับ” คนที่มีรูปสมบัติและทรัพย์สินสมบัติอย่างไคเซอร์ เรียกผู้หญิงให้เข้ามาหาได้ไม่ขาดสาย แต่เจ้านายของเขาไม่คิดจะลงหลักปักฐานกับใครง่าย ๆ

“หุบปากแล้วขับรถไปเลยปีเตอร์” ไคเซอร์ทำเสียงเข้มใส่ลูกน้องคนสนิท ก่อนจะเอนหลังฟังกับเบาะรถ หลับตาปิดบทสนทนา ปีเตอร์ยิ้มเล็กน้อยเมื่อถูกเจ้านายทำเสียงดูใส่พร้อมกับเหยียบคันเร่ง เพื่อให้ไปถึงปลายทางโดยเร็ว ทว่าจู่ๆ รถยนต์ที่เคลื่อนตัวด้วยความเร็วอย่างสม่ำเสมอก็ลดความเร็วลง ทำให้คนที่กำลังหลับตาอยู่เอ๋ยปากถาม

“มีอะไร”

“ข้างหน้า เหมือนกำลังจะมีเรื่องกันครับ” คำตอบของลูกน้องคนสนิททำให้ไคเซอร์ขยับตัวนั่งหลังตรง เพ่งมองออกไปนอกรถ เห็นชายสองคนกำลังจุดกระซอกผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ริมถนน กระจกหนึ่งใบนั้นใช้กำปั้นชกเข้าไปที่หน้าต่างของเธอ

“ดูเหมือนเธอกำลังแย่ เข้าไปช่วยไหมครับ”

“ด่วนเลย” โดยปกติ ไคเซอร์ไม่ชอบยุ่งเรื่องของใคร ทว่าเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้า ทำให้ชายหนุ่มไม่อาจมองข้ามมันไปได้ พอสิ้นคำสั่งเจ้านาย ปีเตอร์ก็หันหัวรถเข้าจอดข้างทาง ก่อนที่เขาและเจ้านายจะเปิดประตูลงจากรถเพื่อไปช่วยหญิงสาวคนนั้น

2

“ปล่อยผู้หญิงซะ” เสียงดังขึ้นชัดเจน ทำให้เสียสُرพล กับลูกน้องหันกลับมามองที่มาของเสียงพร้อมๆ กัน พิศมทิวาใจขึ้นเล็กน้อยที่มีคนเข้ามาช่วย ขณะเดียวกันหญิงสาวรู้สึกหวาดหวั่นกลัวว่าตัวเองจะหนีเสือปะจระเข้

“ช่วยฉันด้วย”

“มึงเข้ามาเลือกทำไมไฉ่ฝรั่ง วอนหาที่ตายหรือไง” เสียสُرพล ตะคอกถามด้วยความไม่พอใจ ที่มีคนเข้ามาชัดเจน

“ก็ไม่ได้อยากจะถูกแทงที่ไหนหรอก เห็นพวกแกมรังแกผู้หญิงมันเลยอดเลือกไม่ได้จริงๆ” ไคเซอร์สวนกลับอย่างไม่เกรงกลัว ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะหวาดหวั่นกับสายตากินเลือดกินเนื้อของชายตรงหน้า ที่กำลังมองมาด้วยแววตาดมึงทิ้ง

“นี่มันเรื่องของผัวเมีย คนนอกอย่างมึงไม่ต้องเข้ามาเลือก”

“เธอเป็นเมียใคร” ไคเซอร์ยื่นถาม พลางชี้นิ้วไปที่ร่างของเสียสُرพลกับลูกน้อง “เมียแก หรือว่าเมียของแก”

“จะเป็นเมียใครก็ไม่เกี่ยวกับพวกแกหรอกโว้ย ถอยไป ถ้าไม่อยากเจ็บตัว” เสี่ยสุรพลตะโกนตอบกลับไป พลังส่งสายตา เป็นสัญญาณให้ลูกน้องของตัวเองจัดการกับไคเซอร์ ลูกน้องของ เสี่ยสุรพลเดินเข้ามาประจันหน้ากับพวกเขาทั้งคู่ ก่อนจะแหวก สานเลื้อยให้ทั้งสองได้เห็นอาวุธบางอย่าง ทว่าทั้งสองคนกลับยื นิ่งเฉย ไม่มีท่าทีเกรงกลัวแม้แต่น้อย

“ถ้าเธอเป็นเมียพวกแกจริงๆ ฉันก็จะไม่ยุ่ง แต่เท่าที่เห็น พวกแกเล่นไม่ซื่อมากกว่า”

“หน้อย...ไอบ้านี้ พุดภาษาคนไม่รู้เรื่อง จัดการพวกมันสิวะ” เสี่ยสุรพลกระซากร่างของพิมทิกาเข้าไปใกล้ตัว ก่อนหันไปส่งลูกน้อง ของตัวเองให้เข้าไปจัดการกับคนที่เข้ามาขัดขวาง เมื่อสิ้นคำสั่งของ ผู้เป็นนาย ลูกน้องของเสี่ยสุรพลก็เดินอาดๆ เข้าหา ปีเตอร์เห็น ดังนั้นก็เดินเข้าไปขวาง ไม่ให้พวกมันเข้ามาทำร้ายเจ้านายของเขา แต่กลับถูกไคเซอร์ห้ามไว้

“ไม่ต้อง ฉันจัดการเอง” ได้ยินดังนั้นปีเตอร์จึงถอยออกมา ยืนนิ่งอยู่กับที่ มองคนเดินกร่างเข้ามาหาเจ้านายของเขาด้วย สายตาเวทนา ในขณะที่ไคเซอร์ยังคงยืนนิ่งอย่างไม่ทุกซักร้อน สงสัย คงอยากหาที่ระบายความเครียดที่สะสมมาทั้งวันแน่ๆ

ปีเตอร์มองชายคนนั้นปล่อยหมดหวังซกเข้าที่ใบหน้าของ ไคเซอร์ แต่เจ้านายของเขาก็หลบหลีกไปได้อย่างฉิวเฉียด ขณะเดียวกันก็สวนหมัดอัดเข้าที่ใบหน้าของชายคนดังกล่าวจน เสียท่าล้มลง ยังไม่ทันจะลุกขึ้นมาเอาคืนก็ถูกปลายเท้าในรองเท้า หนึ่งตัวตวัดเข้าที่ปลายคางจนล้มลงไปอีกรอบ

“ไอบ้าเอ๊ย ฝากไว้ก่อนเถอะมึง” เสี่ยสุรพลสบถออกมาด้วยความคับแค้นใจ ทิ้งร่างของพิมทิกาลงกับพื้น เมื่อเห็นว่าลูกสมุน ของตัวเองถูกเล่นงานจนหมดท่า ปืนที่เอาไว้ใช้ชุกก็ถูกฝ่ายนั้น

ยึดเอาไปด้วย เสียสุรพลวิ่งหนีไปที่รถโดยไม่สนใจว่าลูกน้องของตัวเองจะเป็นเช่นไร ลูกน้องของเสียสุรพลก็ได้แต่หอบสังขารอันบอบช้ำวิ่งหนีตามเจ้านายไปติดๆ

หลังจัดการกับชายสองคนนั้นได้ ไคเซอร์ก็เดินเข้าไปหาหญิงสาวที่ถูกทิ้งเอาไว้ ดวงตาของชายหนุ่มกวาดมองไปทั่วร่างหญิงสาวอยู่ในชุดเดรสกระโปรงสั้นเหนือเข่าเล็กน้อย ก่อนที่ชายหนุ่มจะยอบตัวนั่งลงข้างๆ เพียงแค่ฝ่ามือของเขาแตะเข้าที่ไหล่บอบบาง พิมทิกาก็สะดุ้งไปทั้งตัว หญิงสาวเงยหน้าขึ้น ใบหน้าของเธอแดงก่ำ แววดตาเต็มไปด้วยความเข้ยวอนอย่างไม่รู้สึกรู้สีกตัวเมื่อสบตากับชายตรงหน้า

“ช่วยฉันด้วยนะคะ” พิมทิกาก็ระซิบเสียงแผ่ว กัดฟันพูดออกไปด้วยความทรมาน อาการบางอย่างกำลังเล่นงานเธอ

“ดูเหมือนว่าเธอจะถูกพวกมันวางยา พาเธอไปหาหมอ กันเถอะครับ” ปีเตอร์บอกกับเจ้านายหนุ่ม เมื่อดูลักษณะอาการที่หญิงสาวเป็น ซึ่งเขาไม่แน่ใจว่าเธอถูกวางยาไปเยอะแค่ไหน

“ไม่ต้อง! ฉันไม่อยากให้มีเรื่องวุ่นวาย ฉันจะพาเธอกลับไปที่บ้าน” ไคเซอร์ปฏิเสธออกไปอย่างไม่ลังเล เพราะถ้าหากพาหญิงสาวไปส่งโรงพยาบาลในสภาพนี้คงเกิดเรื่องวุ่นวาย และเขาก็ไม่พร้อมจะตอบคำถามซอกแซกของเหล่านางพยาบาล ทางออกที่ดีที่สุดคือพาหญิงสาวไปที่บ้าน เขาพอมีวิธีจัดการกับอาการที่หญิงสาวเป็น

“เจ้านายจะพาเธอไปที่บ้านจริงๆ เหรอครับ” ปีเตอร์เอ่ยถามผู้เป็นนายอย่างไม่แน่ใจ

“ทำไม นายมีปัญหาอะไร”

“เปล่าครับ มาครับ เดี่ยวผมอุ้มเธอเอง” ปีเตอร์ปฏิเสธคนที่มึนปัญหาไม่น่าจะใช้เขาแล้วละ แต่เป็นเจ้านายของเขามากกว่า

ปีเตอร์คิดในใจก่อนจะขยับตัวเข้าไปอุ้มหญิงสาว แต่ถูกโคเซออร์ ปฏิเสธ

“ไม่ต้อง ฉันอุ้มเอง นายไปเปิดประตูรถเถอะ” ได้ยินดังนั้น ปีเตอร์จึงเดินไปที่รถยนต์เพื่อเปิดประตูอำนวยความสะดวกให้กับคนเป็นเจ้านาย

“สวัสดิ์ค่ะเสี่ย ทูทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมคะ” แสงระวีที่กำลัง ขับรถยนต์มุ่งหน้าไปยังคอนโดมิเนียมของตัวเองเอ่ยถามปลายสาย ด้วยความแปลกใจ เมื่อเสี่ยสุรพลโทรศัพท์มาหา หลังแยกจากกันได้ไม่นาน

“เรียบร้อยบ๊ออะไร เด็กของเธอมันหนีไปแล้ว” เสี่ยสุรพล ตะคอกกลับไปอย่างหงุดหงิดและหัวเสี่ย

“อะไรนะคะ น้องพิมไปไหน หนีไปได้ยังไง” แสงระวีเอ่ยถามด้วยความตกใจ รีบเบี่ยงรถจอดข้างถนน พิมทีภาจะหนีไปได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ถูกวางยาขนาดนั้น

“มีคนเลือกมาช่วยหนูพิมไปนะสิ” เสี่ยสุรพลตอบกลับด้วยความโมโห ตั้งใจว่าคินนี้จะหาความสุขกับเรือนร่างของพิมทีภาให้อิ่มหนำสำราญใจแท้ๆ แต่กลับมีคนมาขวางเสียได้ มันน่าเจ็บใจนัก

“ใครคะ ตำรวจหรือ” แสงระวีหน้าซีด คาดเดาด้วยความหวาดหวั่น

“ไม่ใช่ มันเป็นใครก็ไม่รู้ ถ้ารู้ว่าไอ้พวกนั้นมันเป็นใคร ฉันจะสั่งลูกน้องให้ไปฆ่ามัน” เสี่ยสุรพลตอบเสียงหัวนกลกลับมา หากคินนี้ เขาให้ลูกน้องติดตามไปเรื่อยๆ อย่างที่เคยทำ เรื่องที่ว่าคงไม่มีวันเกิดขึ้น

“ใจเย็นๆ ก่อนนะคะเสี่ย”

“จะให้ฉันใจเย็นได้ยังไง ถ้าฉันไม่ได้หนูพิม เธอเตรียม

ชุดหลุมฝังศพตัวเองได้เลยแสงระวี”

“อย่านะคะเสีย อย่าทำอะไรแสงเลยนะคะ แสงสัญญาว่าจะพาน้องพิมไปหาเสียให้ได้ แต่ตอนนี้แสงขอเวลาก่อนนะคะ เรื่องเพิ่งเกิดขึ้น น้องพิมคงระวังตัวมากขึ้น รอให้เรื่องนี้มันเงียบไปก่อนนะคะ” แสงระวีเอ่ยตะกุกตะกักด้วยความหวาดกลัว

“อย่าลืมนะว่า ถ้าฉันไม่ได้หนูพิม ชีวิตของเธอจะไม่มีวันสงบสุขอีกต่อไป” เสี้ยสุรพลขู่ว่าจะทำก่อนจะวางสาย ตอนนีใบหน้าของแสงระวีเต็มไปด้วยความเกร็งเครียดและหวาดกลัว หากเธอหาเงินหรือพิมทิก้าไปให้เสี้ยสุรพลแทนการใช้หนี้ไม่ได้ ชีวิตของเธอคงต้องจบสิ้นลงแน่ๆ

“ฟัง! ฟังหมดแล้ว ฉันจะทำยังไงต่อไปดี ทำไมมันเป็นแบบนี้วะ” แสงระวีอยากกรีดร้องออกมาดังๆ ลู้อุตส่าห์วางแผน แต่ทุกอย่างกลับฟังไม่เป็นท่า แล้วที่นี้เธอจะอย่างไรต่อไป แผนเดิมคงใช้ไม่ได้อีกแล้ว

ไคเซอร์อุ้มพิมทิก้าเข้ามาในบ้าน เดิมที่บ้านหลังนี้เป็นบ้านเก่าของมารดา หลังจากแต่งงานท่านก็ย้ายไปอยู่อเมริกา ส่วนบ้านหลังนี้ ท่านก็หาคนมาดูแล พ่อและแม่ของเขาคงจะมาพักผ่อนกันปีละครั้ง ซึ่งไคเซอร์ก็ใช้ที่นี่เป็นที่พักระหว่างมาดูงาน

“เดี๋ยวผมจะไปเรียกอุ้มให้มาช่วยดูเธอนะครับ” ปีเตอร์เอ่ยขึ้นหลังจากเปิดประตูห้องนอนให้กับเจ้านาย

“ไม่ต้อง ดึกมากแล้ว ฉันจัดการเองได้ นายไปพักผ่อนเถอะ” ไคเซอร์เหลือบมองนาฬิกาก่อนปฎิเสธ ชายหนุ่มมั่นใจว่าสามารถจัดการปัญหาที่อยู่ตรงหน้าได้ ปีเตอร์พยักหน้ารับกับการตัดสินใจของเจ้านาย ชายหนุ่มค้อมศีรษะให้ไคเซอร์เล็กน้อยก่อนจะเดินออกจากห้อง ไม่ลืมปิดและล็อกประตูให้เรียบร้อย

ปีเตอร์ออกไปแล้ว ไคเซอร์จึงอุ้มหญิงสาวเข้าไปในห้องน้ำ ชายหนุ่มวางร่างเธอลงบนพื้น อ้อมแขนแกร่งยังคงตระกองกอดเธอเอาไว้ ขณะที่มืออีกข้างหนึ่งเอื้อมไปเปิดฝักบัว ให้สายน้ำช่วยผ่อนคลายอาการที่หญิงสาวเป็น

“ช่วยด้วย ช่วยฉันที ฉันทรมาณเหลือเกิน” พิมทิก้าเอ่ยเสียงสิ้นเครือ อาการร้อนวูบวาบทำให้หญิงสาวรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว

“ใจเย็น คนสวย น้ำเย็นๆ จะทำให้คุณรู้สึกดีขึ้น” ไคเซอร์บอกขณะจับร่างบางให้เย็นนิ่งๆ พร้อมมองสำรวจร่างในอ้อมแขนดวงตาคมเข้มไล่สายตาไปตามเสื้อผ้าที่เปียกชื้น ส่วนสูงของหญิงสาวน่าจะไม่เกินหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ดูผิวเผินเหมือนบอบบางแต่กลับซ่อนความอวบอ้อมเอาไว้ ขณะกำลังคิดว่าจะจัดการกับอาการของหญิงสาวต่อไปอย่างไรดี ความคิดของไคเซอร์มีอันต้องหยุดชะงัก เมื่อฝ่ามือเรียวเล็กนั้นเริ่มไม่อยู่นิ่งเสียแล้ว

“ช่วยฉันด้วยนะคะ ฉันไม่ไหวแล้ว ช่วยฉันให้หายจากความทรมาณนี้ทีเถอะ ขอร้อง ช่วยฉันที” เสียงของพิมทิก้าสิ้นพร่ามือเรียวเล็กลูบไล่สะเปะสะปะไปตามเนื้อตัวของชายหนุ่ม

ลมหายใจของไคเซอร์สะดุดเล็กน้อย ความอดทนของเขากำลังขาดสะบั้น มือของหญิงสาวเลื่อนลงต่ำ ชายหนุ่มพยายามดันร่างบางให้ออกห่าง แต่ดูเหมือนพิมทิก้าจะไม่ให้ความร่วมมือ หญิงสาวยังคงเบียดเนื้อตัวเข้าหา ลูบไล่ฝ่ามือไปทั่วตัวของเขา พลังยืหน้าจูบสะเปะสะปะไปทั่ว ไคเซอร์ตัดสินใจตัดวล่าแขนดันร่างบางให้แนบชิดกับบอกกว้าง เรียวปากอุ้งจับตาบทับบนเรียวปากสั้นระริก บดเคล้าจุ่มพิตเรียวปากนุ่ม สอดเรียวลิ้นเข้าไปสำรวจภายใน เพียงเพื่อให้หญิงสาวหายจากอาการทรมาณที่เป็นอยู่ แต่ความหอมหวานที่ได้รับทำให้ชายหนุ่มลืมหันไปชั่วขณะ ยิ่งหญิงสาว

สัมผัสความเรียบลื่นจากผิวกายของหญิงสาว ไม่ว่ามือและปากของเขาจะลากผ่านไปกี่นิ้วก็สร้างความทรมานให้กับเธอ พิมทิกาดิ้นเร่ารากับไฟเผาเผา ยิ่งตอนที่ฝ่ามือของชายหนุ่มเลื่อนลงต่ำสัมผัสกับความอ่อนนุ่มที่ยังไม่เคยมีใครล่อล้า พิมทิกาก็ยิ่งสะท้านความรู้สึกบางอย่างแล่นพล่านทั่วสรรพางค์กาย

มือและปากของไคเซอร์ยังคงสร้างความทรมานให้กับหญิงสาว เพียงแค่ปลายนิ้วของเขาสัมผัสกับความอ่อนนุ่มและคลึงเคล้าเบาๆ ร่างกายของเธอก็เหมือนจะแตกข่าน ความปรารถนาแล่นพล่านไปทั่ว ก่อนที่ปลายนิ้วของชายหนุ่มจะสอดลึกเข้าหาความฉ่ำชื้นคับแน่น

“เจ็บ! จันเจ็บ” หญิงสาวสะบัดใบหน้าไปมา เกร็งตัวด้วยความเจ็บปวด ขณะที่ไคเซอร์ถึงกับตัวแข็งไปชั่วขณะกับสิ่งที่ได้สัมผัส

“บ้าชะมัด” ไคเซอร์สบตอกมา นึกไม่ถึงว่าตัวเองจะเจอกับผู้หญิงที่หลีกเลียงมาโดยตลอด ดวงตาของชายหนุ่มหลุมมองคนที่อยู่เบื้องล่าง ซึ่งใจจะไปต่อหรือหยุดเพียงแค่นี้ แต่สะโพกของหญิงสาวที่กระดกขึ้นเล็กน้อยนั้นทำให้ไคเซอร์ตัดสินใจที่จะใช้วิธีนี้ช่วยเธอ อย่างน้อยๆ มันก็ยังรักษาความปลอดภัยให้กับเธอในระดับหนึ่งละนะ ชายหนุ่มค่อยๆ ขยับปลายนิ้วอย่างช้าๆ ความคับแน่นของหญิงสาวตอдрัดทันที่ที่เขาขยับเข้าออก เสียงกรี๊ดร้องของเธอทำให้เขาต้องเร่งจังหวะ ความเสียวสะท้านนำพาให้พิมทิกาสั่นไปทั้งกาย คลื่นความสุขเข้าตาโถมจนปลดปล่อยความต้องการออกมา

เมื่อทุกอย่างจบลง ไคเซอร์ตั้งใจถอยออกมาเพราะกลัวว่าตัวเองจะไม่สามารถควบคุมความต้องการของตัวเองได้ แต่พิมทิกากลับคว้าตัวเขาเอาไว้กลางเอี้ยวอนขอ

“ฉันต้องการมากกว่านี้ ให้ฉันอีก ได้โปรด” ไม่เพียงแค่ว่าคำอ้อนวอน แต่พิมทิภายังตามติดจุ่มพิต และมันก็ทำความอดทนของโคเซอรัลันสุดลง ร่างสูงโน้มตัวลงไปหาหญิงสาว ดวงตาคมเข้มมองใบหน้าแดงระเรื่อ ริมฝีปากอímเผยอเชิญชวน

“คุณเป็นคนเรียกร้องมันเองนะคนสวย” เขาจะถอยอยู่แล้วเชียว เธอหาเรื่องเองนะ โคเซอรัลันจุ่มเธออีกครั้ง ฝ่ามือของเขาลูบไล้ไปที่ร่างเปลือยเปล่าก่อนจะเคลื่อนริมฝีปากมาที่ชอกคอและลาดไหลบอบบาง ทรวงอกขนาดพอดีมือของเธอถูกชายหนุ่มบีบเคล้นและครอบครองมันด้วยริมฝีปาก ก่อนจะเอื้อมมือไปที่ล้นซักหัวเตียงหยิบเครื่องป้องกันมาสวมใส่ เมื่อไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป

“เจ็บ!” พิมทิภาเอ่ยเสียงลั่นสะอื้นสะบัดใบหน้าไปมา เกร็งตัวด้วยความเจ็บปวด ขณะที่โคเซอรัลันได้แต่กัดฟันฝืนตัวเองเอาไว้ ดวงตาคู่คมหลุมมองคนใต้ร่างอย่างรู้สึกผิด

“ผมขอโทษ”

“ไม่เอาแล้ว เจ็บ”

“อยู่หนึ่งๆ ทุกอย่างมันจะดีขึ้น” โคเซอรัลันไม่แน่ใจว่าหญิงสาวได้ยินที่เขาบอกหรือไม่ แต่ชายหนุ่มก็ช่วยเธอด้วยการอยู่หนึ่งๆ เพื่อให้หญิงสาวได้ปรับตัว มือหนาบดบดบอยผมออกจากใบหน้าของเธอให้อย่างอ่อนโยน แม้ความคับแน่นจะทำให้เขารู้สึกทรมานจนอยากกระชั้ร่างกายเข้าหาเธอมากแค่ไหน เขาก็ต้องยั้งตัวเองเอาไว้ ชายหนุ่มก้มลงจุ่มเธอ มือหนาบีบเคล้นฟอนเฟ้นอกอวบเฝ้าปลอบประโลมเพื่อให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย

“ช่วยฉันด้วยนะคะ” พิมทิภาวอนขอเสียงสะอื้น หญิงสาวขยับตัวเพื่อผ่อนคลายความอึดอัด ลืมตาขึ้นมาสบตากับเขาเพียงเล็กน้อย ก่อนจะหลับตาลง ความคับแน่นของหญิงสาวทำให้โคเซอรัลัน

ต้องกัดฟันแน่น ถ้าไม่เห็นว่ายังสดใหม่ เขาสาบานได้เลยว่า จะโจนจ้วงเข้าหาเธอแบบไม่ยั้งตัวเองเอาไว้แบบนี้ แต่แม่คุณช่างทำลายความตั้งใจของเขาเสียเหลือเกิน

“ผมไม่อยากให้คุณเจ็บตัวไปมากกว่านี้” ไคเซอร์ก้มลงกระซิบข้างใบหู ค่อยๆ เคลื่อนสะโพกเข้าหาจนได้ยินเสียงครวญครางดังแผ่วออกมา ชายหนุ่มกัดฟันแน่น ความอ่อนนุ่มตอตรงที่เป็นจิ้งหะราวกับต้อนรับเขา ชายหนุ่มขยับสะโพกเข้าหาเธออย่างช้าๆ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นหนักหน่วงเมื่อหญิงสาวส่งสัญญาณบางอย่างออกมา จิ้งหะรักเริ่มร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ ลำแขนเรียวยเล็กของพิมทิภาโอบกอดไปรอบร่างกายที่ขยับเคลื่อนไหวอยู่บนร่างของเธอ มือเรียวยลู่ไล่สะปะสะปะเลยไปถึงสะโพกสอบ ปลายเล็บของหญิงสาวจิกลงไปบนแผ่นหลังของชายหนุ่ม ระบายความเสียวชานจากการถูกระแทกกระทั้นอย่างหนักหน่วง กรีดร้องเสียงหลงออกมาเมื่อรู้สึกว่าร่างกายถูกโยนขึ้นไปบนที่สูง เสียงกรีดร้องและเสียงครวญครางยังคงสอดประสานไปกับท่วงทำนองรักอีกหลายๆ ครั้งในค่ำคืนนี้

พิมทิภารู้สึกตัวในช่วงสายของวันถัดมา มือเรียวยกขึ้นกุมศีรษะที่กำลังเต้นตุบ ๆ หญิงสาวลืมตาขึ้นมองไปรอบห้องก่อนจะลุกพรวดขึ้น เมื่อบรรยากาศโดยรอบช่างไม่คุ้นตาเอาเสียเลย

“ที่ไหนกัน” พิมทิภามองไปรอบห้องด้วยความหวาดวิตกพร้อมกับทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด จำได้ครั้งสุดท้ายว่าเธอถูกคนของเสี่ยสุรพลจับตัวเอาไว้หลังจากที่พยายามหนี เหตุการณ์หลังจากนั้นเธอก็จำอะไรไม่ได้เลย

“อย่าบอกนะว่า...” เมื่อตระหนักถึงความจริงพิมทิภากรีดร้องให้

ออกมาอย่างอดสู เธอไม่ได้โง่จนดูไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง บ้าง ทำไมเรื่องแบบนี้ต้องมาเกิดขึ้นกับเธอด้วย เธอจะอย่างไรต่อไปดี สมองของเธอเต็มไปด้วยความสับสน เสียงในห้องน้ำดังขึ้นทำให้พิมทิการู้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่เพียงลำพัง หญิงสาวกวาดตามองหาเสื้อผ้าด้วยความกระวนกระวาย หันไปมองด้วยความตื่นตระหนก เมื่อประตูห้องน้ำถูกเปิดออก

“ตื่นแล้วหรือ” ไคเซอร์เอ่ยถาม ไม่สนใจท่าทางตื่นตะลึงของหญิงสาว เข้าใจว่าเธอคงจะตกใจไม่น้อยที่ตื่นมาเจอคนแปลกหน้าอย่างเขา

“คุณเป็นใคร” พิมทิกาเอ่ยถามเสียงสั่น มองผู้ชายตรงหน้าด้วยความหวาดหวั่น

“เมื่อคืนผมผ่านไปเห็นคุณกำลังถูกผู้ชายสองคนจับดูอยู่ข้างถนน เลยเข้าไปช่วยคุณไว้ พวกมันวางยาคุณ แล้วคุณกับผมก็...”

“หยุด! พอแล้ว ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ฉันไม่อยากฟัง” พิมทิกายกมือปิดหู ก้มหน้าสะอื้นไห้ สภาพของเธอตอนนี้มันเด่นชัดจนไม่จำเป็นให้เขาอธิบาย ไคเซอร์มองคนที่เอาแต่ก้มหน้าหนึ่งร้องไห้เงียบๆ ไม่มีเสียงโวยวายอย่างที่ควรจะเป็น

“ฉันอยากกลับบ้าน” เป็นนานกว่าพิมทิกาจะเอ่ยความต้องการของตัวเองออกมา เธออยากออกไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด

“ได้กลับแน่ แต่เราต้องคุยกันก่อน” ไคเซอร์บอกเสียงเรียบ เขาต้องการตกลงบางอย่างกับหญิงสาวให้รู้เรื่องก่อนที่จะปล่อยให้เธอกลับไป

“เราไม่จำเป็นต้องคุยอะไรกันทั้งนั้น ฉันจะไปจากที่นี่” ตอนนี้พิมทิกาไม่อยากคุยอะไรกับใครทั้งนั้น สิ่งที่หญิงสาวต้องการตอนนี้คือกลับไปตั้งหลัก มือเรียวเล็กคว้าผ้าหนวมผืนใหญ่ขึ้นมาพันรอบตัว

พร้อมกับขยับตัวหนีไปอีกฝั่ง เพียงแค่ปลายเท้าสัมผัสกับพื้น
ร่างของเธอก็โงนเงนจนต้องค่อยๆ นั่งลงบนเตียงอีกครั้ง ไคเซอร์
ยื่นกอดอกมองหญิงสาวที่ออกอาการพยศ พลังสายหัวไปมา
ยืนแทบจะไม่ไหวยังทำอวดเก่ง ชายหนุ่มยิ้มเยาะเล็กน้อยก่อนจะ
เดินอ้อมไปหา แล้วเอ่ยกับหญิงสาวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“บ้านอยู่ไหน เดี่ยวไปส่งให้”

“คุณไม่จำเป็นต้องรู้”

“เงินก็ไม่ต้องไปไหน อยู่มันที่นี่แหละ”

“เอ๊ะ! คุณนี่”

“ก็บอกแล้ว ว่าเราสองคนมีเรื่องต้องทำความเข้าใจกัน”

“ฉันจะกลับบ้าน” พิมทิภายังคงยืนยันเจตนาของตัวเอง
แต่ไคเซอร์ไม่คิดจะสนใจ ชายหนุ่มเดินหายเข้าไปในห้องแต่งตัว
พิมทิภามองตาม ไม่แน่ใจว่าเขาจะมาไม่ไหน ระหว่างนั้นก็กวาดตา
หาเสื้อผ้าของตัวเองไปด้วย แต่เธอหามันไม่เจอ ไม่นานชายหนุ่ม
ก็ออกมาด้วยสภาพที่เรียบร้อย ในมือของเขาถือผ้าขนหนูและเสื้อผ้า
เอาไว้ พิมทิภาผละเล็กน้อยเมื่อชายหนุ่มมาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ

“ไปอาบน้ำซะ เราจะได้มาคุยกัน” ชายหนุ่มบอกพลางยื่นชุด
ที่อยู่ในมือให้ “ชุดของผมเอง ชุดของคุณมันเปียก เดี่ยวให้คน
เอาไปซักให้” พิมทิภายื่นมือไปรับอย่างหวาดกลัว ก่อนจะหมุนตัว
หันหลังเดินเข้าไปในห้องน้ำ ไคเซอร์มองตามร่างของหญิงสาว
ที่เดินหายเข้าไปในห้องน้ำ แล้วเดินออกจากห้องปล่อยให้หญิงสาว
ได้ทำธุระส่วนตัวเพียงลำพัง

พิมทิภามองใบหน้าไร้สีสันของตัวเองผ่านกระจกเงาบานใหญ่
เหตุการณ์เมื่อคืนแม้จะไม่ชัดเจนนัก แต่สีคล้ำที่ปรากฏบนที่นอน
สีขาว ร่องรอยบางอย่างปรากฏอยู่กลางกาย ทำให้เธอรู้ว่าได้เสีย
สิ่งสำคัญให้ผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นไปแล้ว แม้จะสับสนและตกใจ

กับเหตุการณ์ที่เกิด แต่สิ่งที่ทำได้ในตอนนี่คือตั้งสติตัวเองเอาไว้ให้มัน เรื่องเกิดขึ้นแล้ว เสียใจไปความสาวของเธอมันก็คงไม่กลับคืนมาเป็นเหมือนเดิมแน่ๆ เธอคือผู้หญิงที่มีราศีแล้ว

“ตั้งสติไว้พิม ตั้งสติไว้”

พิมทักบาออกตัวเอง พลังสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ หญิงสาวจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว แล้วออกมาจากห้องน้ำ พลังถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่ไม่เห็นผู้ชายคนนั้นอยู่ในห้องด้วย ตอนนี่เธอไม่พร้อมเจรจากับเขาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งนั้น เธอจะต้องออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

3

“ปีเตอร์ ผู้หญิงคนนั้นอยู่ที่ไหน” ปีเตอร์หันมองเจ้านายหนุ่มที่เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น ใบหน้าคมเข้มถมึงทิ้งราวกับไม่พอใจอะไรบางอย่าง ก่อนจะเอ่ยถามออกไปด้วยความแปลกใจ

“ผู้หญิง? ใครครับ” สีหน้างุนงงของลูกน้องคนสนิทเกือบทำให้ไคเซอร์เกือบหลุดสบถคำหยาบออกมา แต่ก็ยั้งเอาไว้ได้

“ไม่ต้องทำเป็นความจำเลื่อม ผู้หญิงที่ฉันกับนายช่วยไว้เมื่อคืนนั้นไง” ไคเซอร์ตอบ พลังยกมือเสยผมขึ้นอย่างหัวเสย ลูกน้องของเขามันเปลี่ยนพันธุกรรมเป็นปลาทองตั้งแต่เมื่อไร เหตุการณ์ผ่านมาเพียงแค่วันเดียวมันกลับจำไม่ได้

“เมื่อคืนเธออยู่กับเจ้านายไม่ใช่หรอครับ” ปีเตอร์ถามกลับด้วยความแปลกใจ

“เธอหายไปแล้ว ฉันไปที่ห้องทำงาน ปล่อยให้เธอทำธุระส่วนตัว พอกลับเข้าไปอีกครั้งก็ไม่เห็นเธออยู่ในห้องแล้ว แก๊งอยู่ตรงนี้ ไม่เห็นเธอเดินผ่านหน้าไปหรือไงวะ” ไคเซอร์ถามกลับด้วย

อารมณ์หงุดหงิด เขาออกมาเพื่อให้เวลาส่วนตัวกับหญิงสาว แต่
ไม่นี่กว่าเพียงแค่ไม่ถึงชั่วโมง ผู้หญิงคนนั้นก็หายออกไปจากห้อง
เสียแล้ว

“ไม่นะครับ ผมเพิ่งมานั่งตรงนี้ก่อนหน้าเจ้านายจะเดินมา
แป๊บเดียวเอง ลองถามอิมดูสิครับ” ปีเตอร์พยักพยเปิดไปยังร่างอวบ
ของสาวใช้ถามว่าอิมที่กำลังเดินถือถาดกาแฟเข้ามา

“อิม”

“ขา คุณไคเซอร์” อิมขานรับ ขณะวางถ้วยกาแฟส่งกลิ่นหอม
ลงบนโต๊ะ

“เห็นผู้หญิงออกมาจากห้องฉันหรือเปล่า”

“เห็นค่ะ อิมเห็นตอนกำลังจะเข้าไปเอาผ้ามาซัก” อิมบอกกับ
ผู้เป็นนาย

“แล้วผู้หญิงคนนั้นไปไหน เธอฝากบอกอะไรไว้หรือเปล่า”
ไคเซอร์เอ่ยถามรวดเร็ว ด้วยหวังว่าผู้หญิงคนนั้นจะฝากบอกอะไร
ถึงเขาบ้าง

“ไม่นี่คะ เธอแค่ขอยืมเงินอิมเป็นค่าแท็กซี่” อิมส่ายหน้า
พร้อมกับเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หลังจากเห็นไคเซอร์เดินหายเข้าไป
ในห้องทำงาน อิมที่ตั้งใจว่าจะเข้าไปในห้องของเจ้านายหนุ่ม เพื่อ
จัดการเปลี่ยนผ้าปูที่นอนและนำเสื้อผ้าใส่แล้วออกมาซัก จังหวะ
ที่กำลังจะเอื้อมมือไปเปิดประตู ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเปิดสวนออกมา
ทั้งเธอและผู้หญิงคนนั้นต่างตกใจยืนจังกังอยู่ที่หน้าประตู ก่อนที่
อีกฝ่ายจะเอ่ยปากขอยืมเงิน แล้วอิมก็ยื่นเงินส่งให้ผู้หญิงคนนั้น
อย่างงุนงง

“โอ้เว้ย! ไม่มีใครได้เรื่องสักคน” ไคเซอร์สบถอย่างหัวเสีย
นึกโมโหตัวเองที่ชะล่าใจ คิดว่าหญิงสาวจะอยู่รอเจรจา เหมือนกับ
ผู้หญิงทุกคนที่เคยผ่านมา แต่เธอกลับหนีไปเสียอย่างนั้น ร่างสูง

เดินไปยังบาร์เครื่องดื่ม หยิบเบรันดีเทใส่แก้วแล้วกระดกเข้าปาก เพื่อดับอารมณ์พลุ่งพล่าน ปีเตอร์มองเจ้านายหนุ่มที่กำลังสาบรันดีเข้าปาก ก่อนหันไปทางอิม ส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายออกไปทำหน้าที่ของตัวเอง

“ขอโทษเถอะครับเจ้านาย ที่เจ้านายหงุดหงิดเป็นเพราะผู้หญิงคนนั้นหรือครับ” ความที่อยู่กันมานาน ปีเตอร์จึงกล้าถามออกไปตรงๆ เพราะขนาดงานมีปัญหาคะเซอร์ยังมองเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่พอผู้หญิงคนหนึ่งหายไปอย่างไร้ร่องรอย เจ้านายของเขากลับหงุดหงิดงุ่นง่านดูไม่เป็นตัวเอง คะเซอร์มองหน้าลูกน้องคนสนิทเพียงเล็กน้อย ยกแก้วเบรันดีขึ้นจิบ แล้วตอบออกไปโดยไม่ปิดบัง

“ผู้หญิงคนนั้นยังบริสุทธิ์”

“อ้อ...ฮา! อะไรระครับ” ปีเตอร์ที่ตอนแรกพยักหน้าเออออล้ำลั๊กกาแพที่ดื่มเข้าไปจนไอค็อกเค็ก พอหายแล้วก็เอ่ยถามเจ้านายอย่างไม่มีนัยใจ ภาวนาให้ตัวเองได้ยินผิดไป

“ฉันบอกว่าผู้หญิงคนนั้นบริสุทธิ์ ฉันเป็นผู้ชายคนแรกของเธอ”

“ตายโหง!” ปีเตอร์อยากอุทานคำว่า ‘ตายท่า’ ออกมาด้วยซ้ำ เพราะรู้ว่าเจ้านายเลี้ยงมีความสัมพันธ์กับสาวพรหมจรรย์มากแค่ไหน แม้หัลลิกเลี้ยงไม่ได้ก็ต้องมีข้อตกลงระหว่างกันเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นภายหลัง

“เจ้านายจะให้ผมตามหาเธอไหมครับ”

“นายจะไปตามที่ไหน เบาะแสะอะไรก็ไม่มี” ปีเตอร์ยิ้มเหยเมื่อคนเป็นนายหันมาทำตาเขียวใส นั่นสิ ทั้งเขาและเจ้านายแทบไม่รู้เลยว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร และพักอาศัยอยู่ที่ใด การตามหาใครสักคนที่ไม่รู้ที่มาที่ไป ยากยิ่งกว่าการงมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก

“แล้วเจ้านายจะอย่างไรต่อไปครับ” ปีเตอร์เอ่ยถาม ด้วยรู้ว่าเจ้านายหนุ่มคงไม่ปล่อยเรื่องนี้ให้ผ่านไปเฉยๆ อย่างแน่นอน

“ไม่รู้ว้าย!” ไคเซอร์บอกลีงเครียด นึกแล้วก็ไม่โทษตัวเอง ทั้งๆ ที่เขามีสติสมบูรณ์ทุกอย่าง แต่เขาไม่คิดจะยับยั้งซึ่งใจปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือสำนึกในจิตใจ แล้วไงละ มารู้สึกผิดว่าทำเรื่องไม่สมควรเอาตอนนี้มันก็สายไปแล้ว แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ควรจะหนีหายไปแบบนี้เนี่ย ต้องการหรือไม่ต้องการความรับผิดชอบก็ควรจะอยู่รอบอกกันบ้าง ผู้หญิงคนนั้นทำให้เขาเสียความมั่นใจไม่น้อยเลยละ ไคเซอร์ไม่เพียงแค่ว่าโทษตัวเองแต่นึกโทษผู้หญิงคนนั้นด้วย

“อย่าคิดมากไปเลยครับ จำสิ่งที่มาตามสอนพวกเราได้ไหมครับ”

“อะไร” คิ้วเข้มขมวดมุ่น

“ก็เรื่องที่ว่า การที่เราได้พบเจอกับใครสักคนมันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ซาติที่แล้วเราอาจทำบุญหรือทำกรรมร่วมกับคนนั้นมาไม่แน่นอนครับ เจ้านายอาจเคยทำเวรทำกรรมกับผู้หญิงคนนั้นมาก่อน หากเจ้านายกับเธอมีเวรกรรมต่อกันจริง คงได้พบกันเร็วๆ นี้แหละครับ” คนที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธ แต่มักจำคำสอนแบบผิดๆ อย่ยปลอบใจเจ้านาย

“แกจะบอกว่าฉันเป็นเจ้ากรรมนายเวรของผู้หญิงคนนั้น?” ไคเซอร์ถามลูกน้องคนสนิทเสียงเข้ม ถ้าบอกว่าเป็นเพราะบุญเพล้นนิवासหรือบุญพาวาสนาส่ง เขาจะไม่เคืองมันเลย

“ผมแค่ไม่อยากให้เจ้านายเครียด ผมว่าอาจมีสักวันที่เราได้พบกับเธออีกครั้ง” ปีเตอร์ปลอบใจผู้เป็นนาย

“ขอบใจที่เป็นห่วง” ไคเซอร์ถอนหายใจ ตบมือลงบ่าแกร่งของปีเตอร์ ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินออกจากห้องนั่งเล่น เขาหวังว่า

สักวันจะได้พบหญิงสาว ได้ตอบแทนกับสิ่งที่เธอสูญเสียให้เขา
ความผิดในใจของเขาจะได้น้อยลงบ้าง สักเล็กน้อยก็ยังดี

พิมทิกาก้าวเท้าลงจากรถแท็กซี่ เมื่อคนขับพาเธอมาส่งถึง
ที่หมาย ดวงตากลมโคมมองลอดผ่านประตูรั้ว เห็นรถยนต์สีขาว
คันเล็กของขวัญลิลลิจอดอยู่ในช่องจอดใกล้ๆ กับรถยนต์ของเธอ
ขวัญลิลลิกงกลับมาจากไปเยี่ยมป่าที่ต่างจังหวัดแล้ว บ้านหลังนี้
เป็นบ้านที่เธอกับขวัญลิลลิลเช่าอยู่ด้วยกัน หญิงสาวเดินไปกดกริ่ง
รอไม่นานขวัญลิลลิลก็ออกมา

“พิม!” ขวัญลิลลิลเฝ้าหาพิมทิกาด้วยความโล่งอกและดีใจ
ที่เห็นเพื่อนกลับมาอย่างปลอดภัย เมื่อวานตอนเก็บของกลับ
กรุงเทพฯ พิมทิกาก็ส่งข้อความมาบอกว่าจะออกไปรับประทานอาหาร
กับนางแบบรุ่นพี่ พอกลับมาถึงบ้านและเห็นว่าเลยเวลามา
มากแล้ว ขวัญลิลลิลจึงตัดสินใจโทรศัพท์หาเพื่อน แต่ไม่สามารถ
ติดต่อกับพิมทิกาได้ พอโทรไปสอบถามกับผู้จัดการโมเดลลิ่ง
ที่พิมทิกาสั่งกดอยู่ อีกฝ่ายก็ปิดเครื่อง ยิ่งทำให้เธอเป็นห่วงพิมทิกา
จนนอนไม่หลับทั้งคืน

“ฉันเป็นห่วงแกแทบแย่ เมื่อคืนแกไปอยู่ไหนมา โทรหา
ก็ไม่ติด” ขวัญลิลลิลยังคงเฝ้าถามด้วยความเป็นห่วง

“ขอโทษนะขวัญ ที่ทำให้เป็นห่วง”

“แกปลอดภัยกลับมา ฉันก็ดีใจแล้ว ปะ เข้าบ้านกันเถอะ”
ขวัญลิลลิลเดินเข้าไปภายในบ้าน เธอกับพิมทิกาเป็นเพื่อนกันมา
ตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง พิมทิกาถูกทาบทามให้เป็นนางแบบตั้งแต่เรียน
มหาวิทยาลัยปีแรก ส่วนเธอชอบอ่านนิยายจึงสนใจด้านงานเขียน
ลองเขียนลงเว็บไซต์ต่างๆ ได้ผลตอบรับที่เกินคาดจนมีสำนักพิมพ์
ติดต่อขอนำต้นฉบับไปตีพิมพ์ งานเขียนของเธอได้รับความนิยม

ไม่น้อย ชาวญูลลิจึงยึดอาชีพนักเขียนเลี้ยงตัวเองมาตั้งแต่ตอนนั้น
“กินอะไรหน่อยไหม หรือจะนอนก่อน” ชาวญูลลิลเอย่ถาม
เมื่อเห็นใบหน้าอิดโรยของเพื่อน พลางสำรวจไปที่วร่างกายของ
อีกฝ่ายด้วยความห่วงใย

“ขอนอนก่อนดีกว่า”

“เดี๋ยวน้ันออกไปซื้ออะไรให้กิน นอนซะ ตื่นแล้วค่อยมากิน”
ว่าแล้วก็เดินออกจากห้อง ปล่อยให้พิมทิกภาพักผ่อนเพียงลำพัง
อาการแปลกๆ ของพิมทิกภาพได้เล็ดลอดสายตาของคนช่างสังเกต
อย่างชาวญูลลิล หญิงสาวมองเพื่อนด้วยความเป็นห่วง คิดว่าพิมทิกภาพ
ต้องไปเจอกับเหตุการณ์บางอย่างที่ไม่ดีมาแน่ๆ อยากถามให้รู้เรื่อง
รู้ราว แต่ก็รู้ดีว่า หากพิมทิกภาพไม่พร้อมแล้ว อีกฝ่ายก็จะปิดปากเงียบ
ชาวญูลลิลได้แต่หวังว่าพิมทิกภาพจะพูดมันออกมาในสักวัน

ชาวญูลลิลออกไปนานแล้ว แต่พิมทิกภาพยังคงนั่งนิ่งอยู่เช่นเดิม
หญิงสาวพยายามบอกตัวเองว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแค่ฝันร้าย และ
อีกไม่นานเธอจะลืมมันให้ได้ แม้จะบอกตัวเองไปอย่างนั้น แต่
พิมทิกภาพก็รู้ว่าไม่อาจลบความทรงจำที่ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเอง
อยู่ภายในห้องกับผู้ชายแปลกหน้า ไม่อาจลืมว่าได้เสียสิ่งสำคัญ
ให้กับผู้ชายคนนั้น อย่างที่ไม่อาจเรียกเรื่องมันคืนกลับมาได้
คิดแล้วก็ได้แต่สมน้ำหน้าตัวเองที่ไม่ปฏิเสธแสงระวี ทำให้ต้องเจอ
กับเรื่องร้ายๆ แบบนี้

6 ที่ยิ่งกว่า ชาวญูลลิลถือถาดอาหารเข้ามาภายในห้องนอน
ของพิมทิกภาพ หญิงสาววางถาดลงบนโต๊ะ ก่อนจะป็นเตียงเอื้อมมือ
ไปเขย่าตัวของคนที่กำลังนอนหันหลังให้

“พิม ตื่นมากินอะไรก่อนเร็ว”

“อือ...ก็โม่งแล้วแก” พิมทิกภาพพลิกตัวหันกลับมาเอย่ถาม

เสียงแห่ง

“จะปายโหมงแล้ว ฉันซื้อถ้วยจับมาให้แกด้วย ลูกมากินเร็ว กำลังร้อนๆ เลย”

“ขอนอนก่อนได้ไหม”

“ไม่สบายหรือ” เอ่ยถามพลงเอามือแตะไปที่หน้าผากของเพื่อน สีหน้าดีขึ้นเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่มีไข้

“ปวดหัวนิดหน่อย”

“งั้นก็ลูกมากินถ้วยจับซะ จะได้กินยาแล้วนอน” ว่าแล้วก็ดึงแขนพมทิภาลุกขึ้นนั่งก่อนหยิบชามถ้วยจับส่งให้ “กินซะ กำลังร้อนเลย”

“ยังไม่หิวเลย” พมทิภารับชามมาถือไว้พลงเงยหน้าขึ้นมองเพื่อน

“ไม่หิวก็ต้องกินยะ มา ฉันป้อน” ขวัญลิลลออกคำสั่งพร้อมกับแย่งชามมาถือไว้เอง พมทิภาส่ายหน้าปฏิเสธ

“กินเองได้”

“ไม่ ฉันป้อนเอง ขึ้นให้แกกินเอง แกก็กินแค่คำเดียวล่ะสิ” ขวัญลิลลบอกอย่างรู้ทัน ลองบอกว่าไม่หิว ยายนี้ไม่มีทางกินถึงสามคำแน่ๆ

“แต่...”

“ไม่ต้องมาแต่ อ้าปาก” ขวัญลิลลบอกอย่างบังคับ พลงยื่นช้อนที่เป่าจนอุ่นได้ที่จ่อปากของเพื่อน พมทิภาย่นจมูกใส่คนชอบทำตัวเป็นแม่เล็กน้อย แล้วอ้าปากรับ

“เป็นไง”

“อร่อยดี”

“อร่อยก็กินเยอะๆ อิ่มแล้วจะได้กินยา”

“กินเยอะได้ไง เดี่ยวอ้วน”

“อย่า แกเนี่ยนะจะอ้วน เร็ว อย่าพูดมาก อ้าปาก” ขวัญลิลลี่ส่งก้อนพลาญเบะปากให้เพื่อน ก่อนจะส่งให้อีกฝ่ายอ้าปาก

“แกนี้ทำตัวเหมือนแม่เข้าไปทุกที” เวลาไม่สบายอีกฝ่ายก็จะทำตัวเป็นแม่ คอยบ้วนข้าวบ้วนยาดูแลจนเธอหายดี แต่เชื่อว่าขวัญลิลลี่จะทำให้เธอฝ่ายเดียวนะ เรียกว่าสลัดดูแลกันและกันมากกว่า

“ใช่แล้วค่ะ คุณลูกสาว นี่คุณแม่ไงคะ อีกคำนะคะลูก อะ อ้า” คนรับบทเป็นคุณแม่หัวเราะคิกคัก ตักกวยจั๊บบ้วนเพื่อนไปอีกหลายคำ

“อิมแล้ว” ขวัญลิลลี่ไม่เข้าซี เมื่อเห็นว่าพิมทิกากินได้มากพอหญิงสาววางชามลงบนโต๊ะ ก่อนเปิดลิ้นซักข้างเตียงหยิบยาแก้ไข้ที่มีอยู่นั้น แกะออกจากห่อแล้วส่งให้เพื่อน

“นี่ยา กินซะ”

“ขอนอนก่อนนะ” หลังจากรับประทานอาหารและกินยาเสร็จเรียบร้อย พิมทิกาทั้งใจว่าจะนอนพักผ่อนอีกสักคืน หากยังไม่ทันได้ล้มตัวลงนอน เสียงของขวัญลิลลี่ก็ดังขึ้นมา

“แกจะบอกฉันได้ไหม ว่าเมื่อคืนแกไปอยู่ที่ไหนมา แล้วไปเอาเสื้อผ้าใครมาใส่” คำถามของขวัญลิลลี่ทำให้พิมทิกาได้แต่นั่งเงิบไม่รู้ว่าจะเริ่มเล่าจากตรงไหน ขวัญลิลลี่ถอนหายใจ เห็นเพื่อนไม่พร้อมเล่าเธอก็ไม่ยากเข้าซี

“เอาเถอะ ถ้าแกไม่พร้อมเล่า ฉันก็ไม่ถามอีก แต่แกรู้ซีไหม พิม ที่ฉันถามเพราะฉันเป็นห่วงแกมากจริงๆ”

“ขอบใจแกนะขวัญ ถ้าฉันพร้อมเมื่อไร ฉันเล่าให้แกฟังแน่นอน”

“ให้มันจริงเถอะ”

“สัญญาเลย ว่าแต่ ป้าเป็นไงบ้างล่ะ” พิมทิกายิ้มเล็กน้อย

ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุย

“ดีขึ้นแล้วละ ฉันถึงโดนลงไล่ให้กลับมานี่ง” ขวัญลิลเอยถึงอาการของป้าสะใภ้ที่ได้รับอุบัติเหตุตกบันได ทำให้เจ้าตัวต้องรีบกลับบ้านต่างจังหวัดเพื่อไปเยี่ยมดูอาการและอยู่ดูแลป้าตามคำไหว้วานของผู้เป็นลุง เพราะท่านติดธุระสำคัญ ทำให้ไม่สามารถอยู่ดูแลป้าได้ เมื่อเสร็จธุระเธอก็ถูกลุงกับป้าไล่กลับมากรุงเทพฯทันที

“ไม่เป็นอะไรมากใช่ไหม”

“ไม่หรอก ดีขึ้นมากแล้ว ตอนเช้าฉันโทรไปคุยกับลุง เห็นว่าพรุ่งนี้น่าจะออกจากโรงพยาบาลได้แล้วละ”

“ค่อยยังชั่วหน่อย” พิมทิภาเอ่ยขึ้น รู้สึกโล่งใจไม่น้อยที่ได้รับข่าวดีนี้ ขวัญลิลเอยคุยกับเพื่อนสักพักก็ออกมาทำงานของตัวเอง ปล่อยให้พิมทิภาพักผ่อนเพียงลำพัง

๗ ก๊อก ก๊อก

“ขออนุญาตครับนาย”

“มีอะไร” ไคเซอร์เอ่ยถาม มือหนาปิดแฟ้มรายงานเล่มสุดท้ายที่ลูกน้องคนสนิทนำมาให้ดูก่อนหน้า ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พร้อมกับหลับตาลง

“ผมเจอผู้หญิงที่เราช่วยไว้ในคืนนั้นแล้วนะครับ” คำตอบของปีเตอร์ทำให้ไคเซอร์เปิดเปลือกตาขึ้นมาดู ด้วยงานที่หนักมาตลอดทั้งสัปดาห์ทำให้ชายหนุ่มเกือบลืมเหตุการณ์วันนั้นไปเสียแล้ว หากลูกน้องคนสนิทไม่เอ่ยถึง

“เธออยู่ที่ไหน” ปีเตอร์ยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้เมื่อเห็นผู้เป็นนายขยับตัวนั่งหลังตรง พร้อมกับตอบคำถาม

“เธอชื่อ พิมทิภา เอื้ออารี ครับ อายุยี่สิบหกปี เป็นนางแบบ

ในสังกัดของคุณเจสสิกา” ปีเตอร์บอก เขาเห็นภาพนี้ตอนไปนั่งดื่มกาแฟในห้องรับรองและเปิดเข้าไปดูรูปภาพต่างๆ ในอินสตาแกรม กระทั่งเปิดไปเจออินสตาแกรมของหญิงสาวที่ให้ความช่วยเหลือเมื่ออาทิตย์ก่อน

ประโยคบอกเล่าของคนสนิททำให้แวตตาของโคเซอรั่วไหวเล็กน้อย ดวงตาคมจ้องมองหญิงสาวที่กำลังยืนโพล่ท่าถ่ายรูปคู่กับผลิตภัณฑ์ที่ตัวเองเป็นพรีเซนเตอร์ ชายหนุ่มมองภาพนั้นอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะงยหน้าขึ้นสบตากับลูกน้องคนสนิท พร้อมกับเอ่ยบางอย่างออกไป

“ฉันต้องการให้เธอมาเป็นนางแบบโฆษณารถยนต์ตัวใหม่ของเรา”

“แต่เราวางตัวนางแบบไว้แล้วนะครับ”

“ยังไม่เริ่มถ่ายทำไม่ใช่หรือไง”

“แต่ว่า”

“นายมีปัญหาอะไรปีเตอร์”

“เปล่าครับ ผมจะรีบไปจัดการตามที่เจ้านายสั่ง” ในเมื่อเป็นความต้องการของเจ้านาย เขาจะมีปัญหาอะไรได้ นอกจากทำตามคำสั่งเท่านั้น ปีเตอร์ค้อมศีรษะให้ผู้เป็นนายเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

คำคืนอันแสนร่ำร้อนหวนกลับเข้ามาในความทรงจำของเขาอีกครั้ง โคะเซอรั่วปฏิเสธไม่ได้เลยว่าคืนนั้นเขามีความสุขจนแทบสลักอย่างที่ไม่เคยได้รับจากผู้หญิงคนไหนมาก่อน กลิ่นกายหอมละมุน ความคับแน่นที่ตัวตนของเขาแทรกผ่านเข้าไปจนถึงปราการสำคัญของเธอมันยังคงตราตรึงอยู่ในความรู้สึก วันนั้นชายหนุ่มตั้งใจเสนอบางอย่างให้กับหญิงสาวอย่างที่ไม่คิดจะทำกับผู้หญิงคนไหนมาก่อน แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับหนีหายไปก่อนที่จะทำข้อตกลงกับเธอ

ด้วยซ้ำ และเขาก็ไม่รู้ว่าจะไปตามหาหญิงสาวได้จากตรงไหน ไคเซอร์ยอมรับว่าตอนนั้นเขาอดใจเรื่องนั้นไปแล้ว ชายหนุ่มค้นหาชื่อของหญิงสาวจากโทรศัพท์มือถือของตัวเอง ช่องทางติดต่อของพิมพ์ทิภา มีทั้งเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ และอินสตาแกรม ดูเหมือนว่าอินสตาแกรมของหญิงสาวจะมีความเคลื่อนไหวเยอะที่สุด ชายหนุ่มเลื่อนดูรูปภาพของเธอไปเรื่อยๆ ก่อนจะกดติดตามหญิงสาวเป็นคนแรก ซึ่งเขาไม่เคยกดติดตามใครมาก่อน

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทำให้พิมพ์ทิภาวางมือจากสิ่งที่กำลังทำ หญิงสาวหรี๊ฟกลางไว้ก่อนจะเดินไปล้างมือ เซ็ตจนแห้งแล้วล้างเอาโทรศัพท์ที่หือยอนไว้ใ้ในกระเป๋าด้านหน้าของผ้ากันเปื้อนออกมา

“คะ พี่เจสซี่” พิมพ์ทิภาเอ่ยทักเมื่อเห็นชื่อของคนที่โทรเข้ามา เจสซี่ หรือเจสลิกา ชื่อตามบัตรประชาชนคือนายเจษฎา เป็นเจ้าของโมเดลลิ่งชื่อดังระดับประเทศ อีกทั้งยังเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเธอ และเหล่าดารานางแบบนายแบบอีกมากมาย ใครที่อยู่ในความดูแลของเจสลิกาต่างก็ได้รับการดูแลเป็นอย่างดีๆ ให้ไม่ขาด

“ฮัลโหล คนสวย ทำอะไรอยู่” เมื่อได้ยินเสียงของเธอ ฝ่ายนั้นก็กระดึ้กระด้าส่งเสียงถามกลับมา

“พิมพ์กำลังทำราดหน้าอยู่คะพี่เจสซี่”

“ดีเลย เดียวพี่ไปกินด้วย ไม่เกินสิบนาที แค่นี้ห้”

แล้ววางสายไป พิมพ์ทิภาได้แต่มองโทรศัพท์ในมืออย่างงงๆ ก่อนจะเก็บโทรศัพท์ไว้ที่เดิมแล้วลงมือทำอาหารต่อ

